

28 Setembre del 38

Estimat Marius: Som 1/2 de nit i acaba de deixar-me l'Esperansa. He quedat tan buida sense la seva companyia, que a pena he tancat la porta he hagut de marxar per no pensar en una mica de estat. Però que per dir-te? Beix que tu t'estas de parlar de l'única cosa que em mala pel cap aqueste dos dies; respecte a tot un silenci que vree saber hi interpretar molt de tot, aqueste sentiments inexplicables. Per la meua part, cal que faci el mateix ni un vell consellera una profanació. Queste coses són sempre un tractoll molt fort pels meus sentiments i em sento, després que han passat tan malhora com d'una palissa. Estic molt contenta i en dones gràcies a Déu de no haver defallit ni fins a un moralment mentre ella podia necessitar-lo. El

L. Rita i la Maria van conculcís un en front seu, un tracte de germania que mai no sabí agrair però més per ella mateixa, pel contínuament que tenia amb una mica de companyia, per pel mateix gust que jo trobava al meu estat tot i patir de nervis i impotència de calmar en el meu cas, i en el refinament que no va deixar la. No se'm va deixar mai compte mai del temps que jo romania amb ella; tots les hores que va voler vaig poder. Les hi donava sense que ningú tingués res que dir-li. Mai no me'n vaig sentir causada i tot una força per molt més. En deixar la la seva manera mit vaig fer ho conuenent que no la venís més; vaig oblidar-me precisament d'ella fins al ll, amb el pensament. Estava doncs, per paradoxa, i a pesar de tot... jo ho veia. Ahir en va fer tan mal el seu traspàs, com la ~~era~~ més inesperada. M'ajupava més que no m'ajupava, perquè havent viscut pobra, més que ningú els dies dels dies de la Camèl tan guaus tan culciant al costat de la meua misèria, em sentia cada paradoxa en el meu llit com si la meua força passés pobra amb ella. Sense l'esperança, el contrast és molt més gran. Sense tu seria insuportable. Perdona afectuosament "Mereu